

ODMEVI IZ NAŠE DOLINE

2017–2018

**Šolsko glasilo učencev
Osnovne šole dr. Ivan Prijatelj Sodražica**

ODMEVI IZ NAŠE DOLINE: Glasilo učencev Osnovne šole dr. Ivan Prijatelj Sodražica

IZDAJA: OŠ dr. Ivan Prijatelj Sodražica

UREDNICI: Tadeja Topolnik, Lucija Petelinšek

LEKTORIRANJE: Tadeja Topolnik, Lucija Petelinšek

ŠOLSKO LETO: 2017/2018

GRAFIČNA PRIPRAVA IN TISK: Kamitex d.o.o.

SLIKA NASLOVNICA: Gal Šega 2. a

Šolsko leto 2017/18 se izteka, časa ne moremo prevrteti nazaj. Lahko pa si vzamemo nekaj trenutkov in obujamo spomine na dogodke, ki smo jih doživeli v tem letu. Letošnje leto je bilo za vsakega po nečem posebno. Nekateri izmed vas si ga boste zapomnili po kakšnem dnevu dejavnosti, na katerem ste videli košček sveta, ki je bil do takrat za vas neznanka, spet drugi po izjemnem dosežku na katerem od tekmovanj in tretji po zabavnih klepetih v času malice in šolskih odmorov. Šolski utrip ustvarja vsak učenec s svojimi talenti in sposobnostmi, po katerih je prepoznaven med množico drugih.

Vzdušje na šoli nam pogosto popestrijo tudi vsakdanje humorne in po drugi strani ustvarjalne in pametne izjave iz ust različnih učencev, brez katerih bi bilo življenje v šoli monotono in dolgočasno. Verjetno mislite, da se hitro pozabijo, vendar to ne drži. Osnovnošolska leta se vtisnejo globoko v človekov spomin. Do tega spoznanja sem prišla, ko sem se letos udeležila svoje obletnice vaje. Minilo je že 25 let, odkar smo zapustili šolske klopi, mi pa smo se tekom pogovora spomnili marsikatero podrobnosti, za katero bi mislili, da je čisto nepomembna.

Izbirni predmeti nam omogočajo, da jih obiskujemo iz veselja in ne zgolj zaradi ocen. Upam, da bo tudi v našem časopisu našel vsak kaj zanimivega zase in vam bodo pesmi, zgodbe in slike popestrile počitniški čas.

Ob zaključku šolskega leta vam želim, da bi si med počitnicami vzeli čas za družino, prijateljstvo, mladostniško razigranost in za piko na i kakšno dobro knjigo. Preživite čim več časa zunaj, na svežem zraku ob različnih športnih aktivnostih, da boste jeseni lažje zopet sedli v šolske klopi.

Tadeja Topolnik, pomočnica ravnateljice

IZJAVE PRVOŠOLČKOV OB USTVARJALNEM DELU, IZDELAVI NJIHOVIH RISBIC

TIBERIJ: »Pri izdelovanju sončnice, mi je bilo najbolj všeč, ko smo barvali ozadje.«

MONIKA: »France Prešeren je bil pisatelj, ki je pisal zgodbe in pesmice.«

MIJA: »Najbolj mi je bilo všeč barvanje dežnikov. Moj dežnik je tigrast.«

ZALA C.: »Doma imamo sončnice. Semena posušimo, pozimi pa jih damo ptičkom.«

NEJKA: »Najbolj mi je bila všeč barva dežnikov. Moj dežnik je roza.«

NAJA: »Najbolj mi je bilo všeč risanje čebelic in čmrljev, ker smo lahko risali s flomastri.«

MATEJ: »Najbolj mi je bilo všeč tiskanje s prsti, pa tudi barvanje ozadja, ker rad barvam.«

ELA: »Ko smo izdelovali rožice, je bilo najtežje rezati s škarjami.«

KIARA: »Všeč mi je bilo, ker smo delali tulipane iz listkov. Bilo mi je težko rezati s škarjami, ker nisem znala.«

IRIS: »Najbolj všeč mi je bilo, ko smo delali s platenko. Težko je bilo narediti stebila, ker moraš biti natančen.«

ŽAN: »Rad lepim. Pingvin živi na severu, ker je tam mrzlo in ima vodo.«

MEGI: »Od predmetov imam najraje likovno umetnost, ker rišemo, barvamo in lepimo. Pingvine poznam iz risank.«

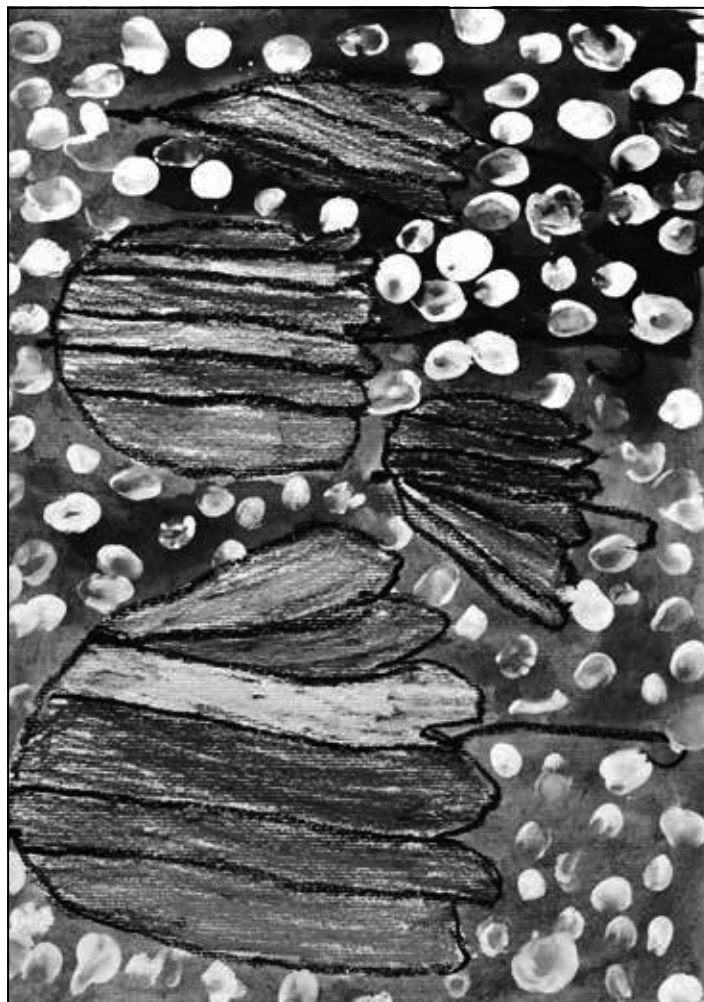
OTA: »Rada sem tiskala s platenko. Nastale so rožice, ki smo jih razstavili v učilnici. Likovna umetnost mi je všeč.«

JULIJA: »Sončnico sem videla na njivi. Ime je dobila po soncu, ker se obrača za njim. Je lepa.«

IZA: »Doma imamo sončnico na njivi.«

MAJ: »Ptičke hranimo pozimi. Tudi mi imamo krmilnico doma. Oči v njo nasuje hrano. Otroci opazujemo ptičke, ko jejo.«

NAL: »Pingvini so črni in beli. Živijo v vodi. Mladički so majhni. Videl sem jih v televizijski oddaji o živalih.«

MANCA: »Doktor France Prešeren je bil polovico že narisani, drugo polovico pa sem morala sama. Risala sem z ogljem. Paziti sem morala, da se ni oglje zlomilo in razmazalo.«

KRISTINA: »Tulipani rastejo v gredicah. Imajo špičaste liste, dolga zelena stebelca in raznobarvne cvetove. Tudi pri nas doma smo jih imeli, pojedle so nam jih srne. Gledali smo skozi okno, ko so jih jedle.«

VITO: »Regratove lučke rastejo na travi. Izdelovali smo jih pri likovni umetnosti.«

LUKA: »Izdelovali smo ptičke v krmilnici. V krmilnici dobijo hrano. Mi imamo obešeno na drevesu. Pri nas ata skrbi za ptičke.«

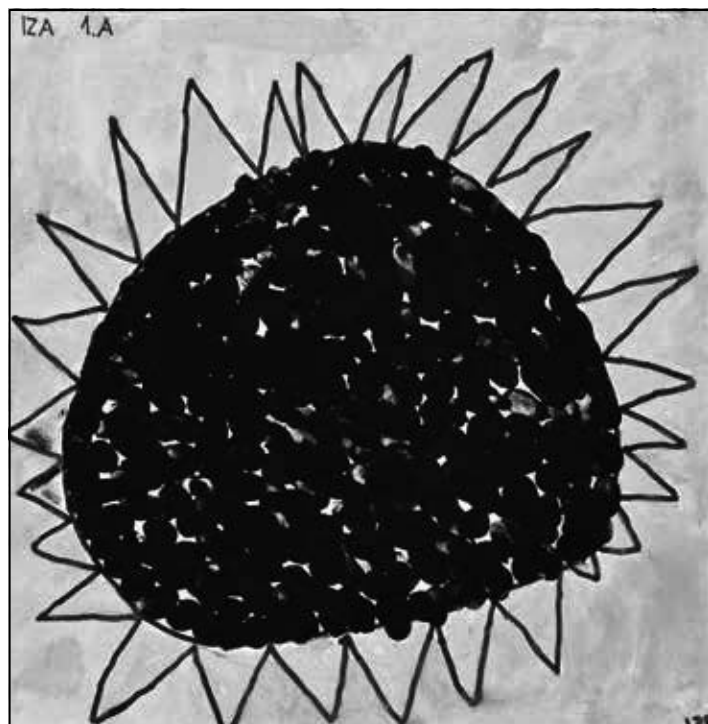
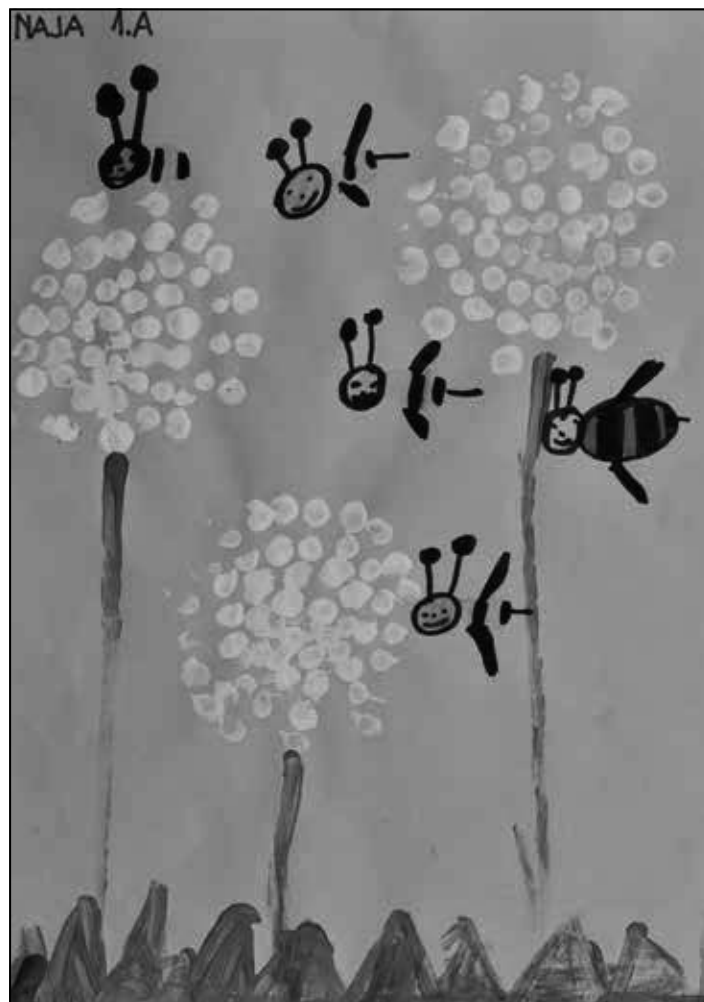
ZALA Z.: »Dežnike smo narisali in pobarvali z voščenkami pri likovni umetnosti. Kaplje smo tipkali s prsti. Dežnike smo morali razporediti po celem listu.«

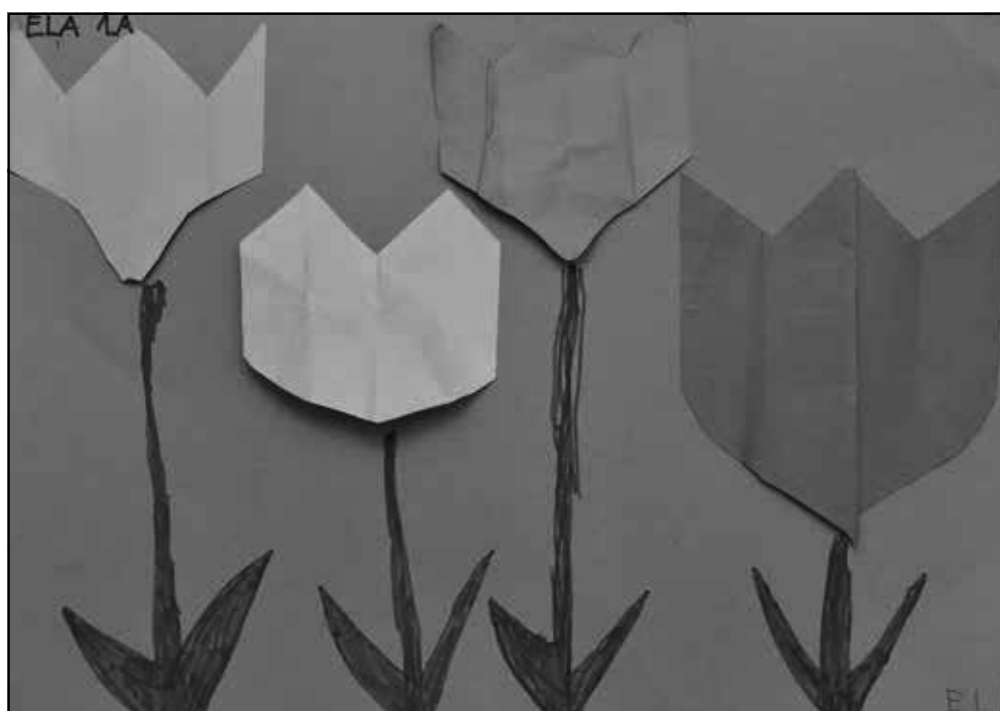
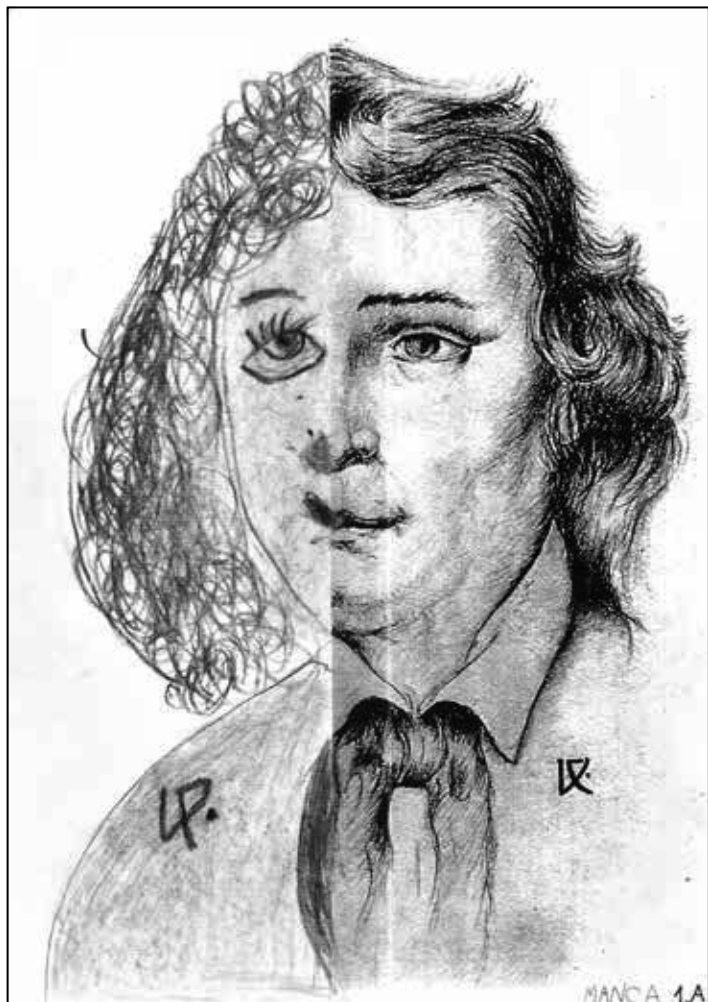
NIKA: »Pobarvali smo dežnike in ozadje in nato z belo barvo tipkali snežinke. Dežnike smo obrobili z voščenkami.«

JOŽE: »Pingvini živijo na severu. Jejo ribe. Hodijo zanimivo, čudno in zmedeno. Lepljenko delam rad.«

TOBIJA: »Narisali smo rožice. Za tipkanje cvetov smo uporabili plastenke. Stebla smo narisali s čopiči in vodenimi barvicami.«

LANA: »Od doma smo prinesli plastenke. Pomočili smo jih v barvo in nastale so rožice. Ozadje smo pobarvali z modro. Potem pa smo narisali še stebila.«

VESELJE

Vesela sem, ker imam kolo in ko me peljejo s kolesom. Vesela sem zaradi rojstnega dne.

Neja Vesel, 2. a

Vesela sem zato, ker imam veliko prijateljev in ker me ima mami rada.

Tamara Gornik, 2. a

Vesela sem, kadar gremo na sprehod, kadar pomagam mami in ko se igramo.

Doris Trailovič, 2. a

Vesel sem, ko gremo na morje, ko mi mami kupi sladoled in ko mi ati kupi igračo.

Jaka Mihelič, 2. a

Vesel sem, ko se igram s sošolci, ko jem sladoled, ko rišem in barvam in ko gremo na izlet.

Tian Zabukovec, 2. a

Vesel sem takrat, ko božam našega novega kužka Arija, ko dobim dobro oceno in ko imamo v šoli pohod.

Vid Debeljak, 2. a

STRAH

Strah me je, ko je noč. Strah me je, ko pišemo test, če se ne učim in tudi takrat, če ne znam pesmice.

Ajša Oman, 2. a

Strah me je: klopa, ki te piči, medveda, ki te ugrizne, tarantele in njenega strupa in kače. Strah me je tudi slabih ocen in grdega obnašanja.

Vid Vesel, 2. a

Strah me je teme, kadar ponoči vstanem. Strah me je, ko grem zvečer sam na travnik.

Luka Anič, 2. a

Strah me je, ko je na meni hrošč ali pajek. Bojim se klopa, ker bi bila rada zdrava. Strah me je tudi medveda.

Loti Henigman, 2. a

Strah me je noči in v decembru parkeljnov. Strah me je tudi ocen.

Laura Zabukovec, 2. a

SREČA

Srečna sem, ker imam družbo in ko se igram s svojo psičko, ker imam družino in prijatelje. Srečna sem, ko se igram z bratoma.

Lina Žlindra, 2. a

Srečna sem, ko se igram s prijatelji, ko me mami odpelje na sprehod in ko dobim dobro oceno.

Pia Vesel, 2. a

Srečna sem, ker imam dom, ker imam dobre prijatelje, ki mi vedno pomagajo.

Neja Mehič Kersnič, 2. a

Srečna sem, ko praznujemo rojstni dan, ko me mami odpelje na morje in ko gremo skupaj z družino na sprehod.

Eva Škulj, 2. a

Srečna sem, ker imam veliko prijateljev, da se z njimi lahko igram. Srečna sem, ker imam sestro Kim.

Kiara Oblak, 2. a

ŽALOST

Žalostna sem, ko ne gremo v kino, ko me kdo užali, kadar se skregam in ko ne dobim igrače, ki si jo želim.

Doris Pucelj, 2. a

Žalostna sem, kadar brat dobi sladoled, kadar je nagajiv in ko je zloben.

Ota Modic, 2. a

Žalosten sem, ko se ati jezi na brata Evgena. Žalosten sem tudi, kadar se z bratom prepirava.

Aiken Indihar, 2. a

Žalosten sem, ko dobim slabo oceno, ko ne dobim kar hočem in kadar padem s kolesa.

Matevž Turk, 2. a

Žalosten sem, kadar me sošolci izzivajo in takrat, ko mislim, da nimam nobenega prijatelja.

Lan Češarek, 2. a

Žalosten sem, ko mi starši nečesa ne dovolijo, ne kupijo in kadar mi ne dovolijo ven.

Gal Šega, 2. a

JEZA

Jezna sem, ko so moji starši tečni, kadar je tečna sestra. Jezna sem, kadar mi ne izpolnijo želje.

Tia Pivec, 2. a

Jezna sem, kadar se skregam s prijateljicami, ko pišem slabo oceno in kadar izgubim igrače.

Teja Petkovič, 2. a

Jezna sem, ko mi starejši brat Timotej nagaja in se norčuje. Jezna sem, če me mami krega.

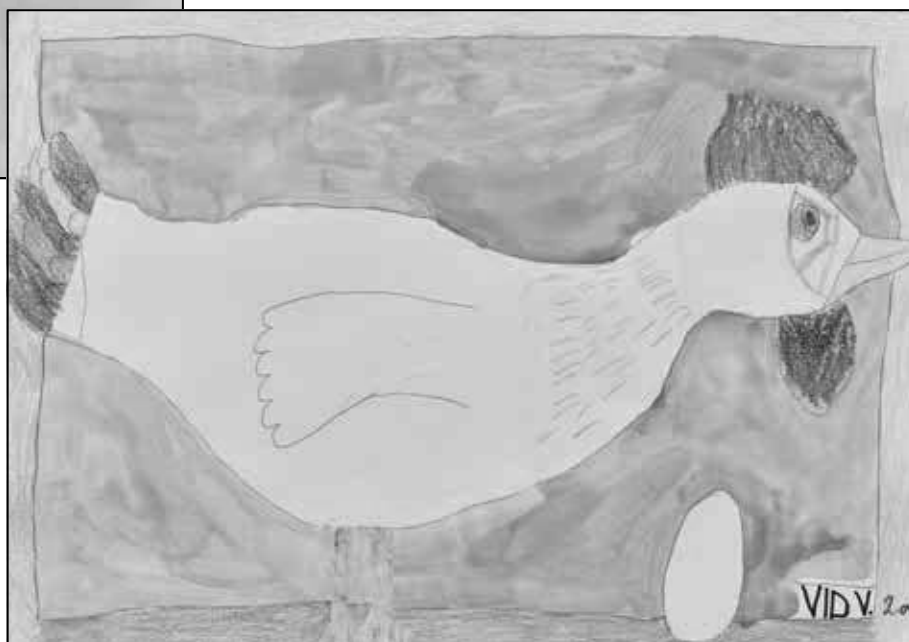
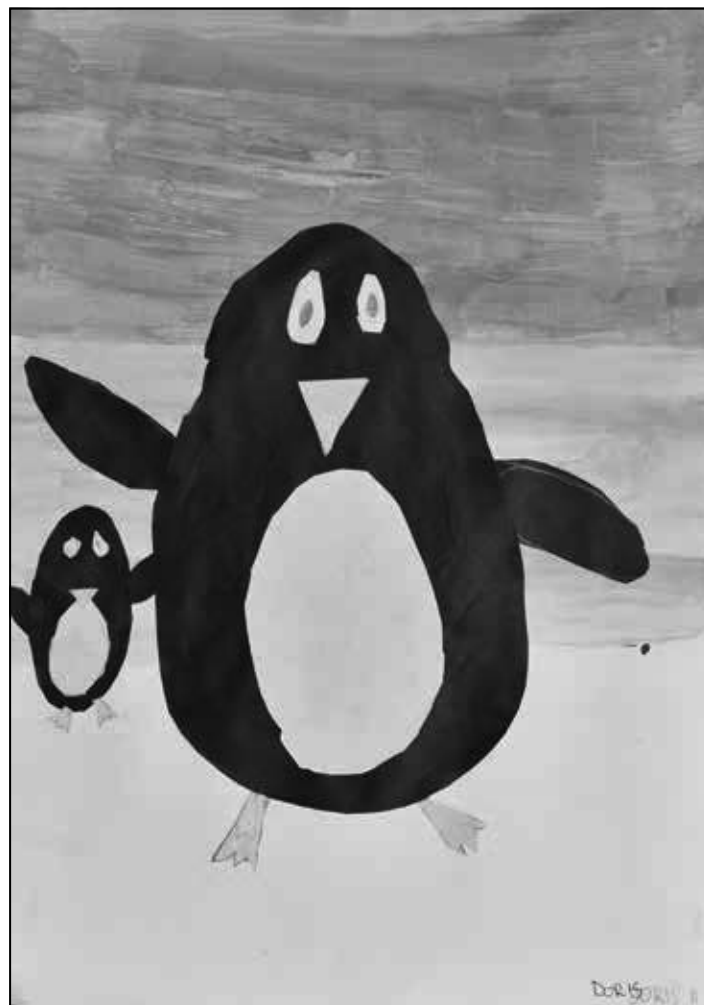
Tinkara Arko, 2. a

Jezna sem, kadar dobim slabo oceno, ko padem na nos, ko mi ne uspe stoja. Jezna sem, ko moram pomiti posodo in odnesti smeti.

Tjaša Oražem, 2. a

Jezen sem, ko me kdo razjezi, ko me kdo udari in ko mi nekdo brčne žogo.

Aleksander Lovrenčič, 2. a

MNENJA UČENCEV 3. B O TEM, KAJ JIM JE BILO V LETOŠNJEM ŠOLSKEM LETU VŠEČ IN ČESA NISO MARALI

VERONIKA: V tretjem razredu mi je bilo najbolj všeč, ko je bodoča učiteljica Eva, ki je bila na študentski praksi v našem razredu, vsem zelo pomagala in se posvetila vsakemu učencu posebej. Z učiteljico Evo smo sestavljali različne sestavljanke, skakali čez kolebnico in sem bila zelo vesela, ker sem kolebnico preskočila kar štirinajstkrat. Zelo so mi bili všeč tudi kulturni, športni in naravoslovni dnevi.

Najmanj mi je bilo v šoli všeč tisto, ko smo imeli naravoslovni dan o Inuitih, in sicer samo tisti del, ko smo poizkušali njihovo hrano. Pri športu pa mi ni všeč plezanje po drogu.

MARIA: Jaz sem prišla v to šolo iz Trzina po jesenskih počitnicah. V tej šoli sem bolj težko našla prijateljice, no, sedaj jih imam. Všeč mi je bilo v šoli v naravi v Osilnici. Jezik že zelo dobro razumem, včasih pa kakšne besede tudi še ne. Takrat mi na pomoč priskoči učiteljica ali pa kdo od sošolcev.

Pri pouku nimam preveč rada spoznavanja okolja, saj je tam veliko besed, ki jih težko razumem, zoprno pa mi je vedno spraševati, kaj je to, kaj to pomeni.

GAL: Všeč mi je bilo, ker sem imel same petke. Všeč so mi bile tudi naloge, s katerimi smo sestavili sestavljanko. V šoli mi je najbolj všeč pri okolju, ker se veliko novega naučimo o naravi in pri angleščini, ker se učimo tujega jezika, saj si nekoč želim potovati po svetu in bom tuj jezik potreboval.

Ni mi bilo všeč, ker sem zbolel in nisem mogel s sošolci v šolo v naravi.

NEJC: Najbolj mi je všeč pri matematiki. Rad računam. Zelo mi je bilo všeč, ko smo imeli evakuacijo iz šole in so gasilci prikazali reševanje ob požaru.

Ni pa mi všeč branje in pisanje. Se pa zelo trudim in mi gre čedalje boljše.

DOMEN: Všeč mi je bilo, ko je bila učiteljica Eva. Ko smo na poslovljni zabavi skoraj razbili strop z otroškim šampanjcem. Všeč mi je bilo pri športni pri hokeju in ko smo igrali nogomet. Ne maram pa preskakovanja kolebnice.

Šola mi ni všeč, ker moram zgodaj vstati. Saj potem je pa kar v redu.

TILEN: V tretjem razredu mi je bil najbolj všeč zdrav življenjski slog, ker igramo nogomet in med dvema ognjema, ko smo bili v šoli v naravi, ko smo iskali skriti zaklad in ko smo imeli predstavitev o Inuitih in mi je bila zelo všeč njihova jed. Všeč mi je bilo tudi, ko smo pri športu igrali nogomet.

Ni pa mi bilo všeč, ko smo pri športni plesali. Ni mi všeč, ker se med odmori ne smemo loviti po razredu.

ANJA MAROLT: V šolo še kar rada hodim. Enkrat bolj, enkrat manj. Najbolj všeč so mi dnevi, ki so kaj drugačni od običajnega pouka; ko smo bili v šoli v naravi, športni dnevi, predstave in malice, seveda tudi šport.

Ni mi bilo všeč, ko so se spet začele ocene in preverjanja, ko je šla učiteljica Eva in ko smo pisali domače branje.

MARCEL: Najbolj všeč mi je bilo pri športu, ko smo igrali nogomet. Zabavno je bilo tudi v šoli v naravi, saj smo veliko plaval, hodili na pohode in spoznavali okolico. Imeli pa smo tudi orientacijski pohod, ki je bil dolg in zanimiv. Naporno, a zanimivo je bilo plezanje po plezalni steni, po kateri sem priplezal čisto do vrha.

Ni mi pa bilo všeč, da smo pri športni plesali, čeprav vem, da je to potrebno.

ALJOŠA: V 3. razredu mi je bilo všeč, ko nas je učiteljica Eva učila šport. Rad imam okolje, ko se učimo o prevoznih sredstvih, življenju na gradu in o pokrajinah in državah. Pri matematiki pa so mi všeč računi do 1000 in pošteevanka.

Ni mi bil všeč ples pri športu, ker je treba zgodaj v šolo, jaz pa zjutraj rad dolgo spim. Pri slovenščini pa ne maram pisanja.

DOMINIK ORAŽEM: Meni je všeč, kadar se lahko med odmorom in še malo več igram s sošolci, sestavljamo progo, kartamo, se lovimo pri športu, da smo imeli dobri učiteljici, rad imam tudi glasbene želje in matematiko. Imam dobre sošolce, čeprav se včasih tudi skregamo, a smo hitro spet prijatelji.

Ne maram pa pisanja v zvezke, sedenja pri miru in ker moram biti tiho in počakati, da dobim besedo.

DAVID: Najbolj mi je bilo všeč v šoli v naravi, ko smo plaval dvakrat na dan. Najmanj pa mi je bilo všeč pri športni, ko smo plesali. Zadovoljen sem, ker sem v šoli zelo uspešen in imam odlične ocene. Vesel sem bil, ker je bilo letos pozimi veliko snega in sem lahko s sošolci užival na zimskem športnem dnevu. Po bregu sem se spuščal s sankami.

DOMINIK PAHULJE: V šoli mi je všeč. Še najbolj mi je bilo v šoli v naravi. Veliko smo plavali, zvečer po večerji pa smo vedno imeli še kakšno zabavno reč. Imeli smo modno revijo, pokaži kaj znaš, najbolj všeč pa mi je bil disko. Tudi pri športni zelo rad igram nogomet, hokej in druge igre.

V šoli me moti, ker sedim poleg sošolke. Raje bi sedel pri kakšnem fantu.

KLARA: Ko sem prišla v tretji razred mi je bilo vse všeč. Zelo sem se veselila pouka. Všeč mi je bilo o Inuitih, pa tudi v šoli v naravi sem se odlično imela in veliko novega naučila. Ena malenkost pa mi ni bila všeč – v tretji razred sem prišla z zlomljeno roko.

Ni pa mi všeč med odmori, ko fantje norijo in se lovijo po razredu.

ANJA POGORELC: Najbolj mi je bila všeč šola v naravi, ker smo tam plavali, šli na pohod z baklami in šli v disko. Ker rada nastopam, sem nastopila tudi na prireditvi v decembru. S kitaro sem spremljala sošolce pri petju pesmi o jelenčku. Sošolcem včasih z veseljem zaigram tudi pri glasbeni vzgoji.

Ni mi bilo všeč, ker so fantje med odmorom noreli. Ni mi všeč plezanje po drogu.

LARA: Všeč mi je bilo, da smo se veliko naučili, da smo imeli glasbene želje. Rada vidim, kadar gremo na kakšno predstavo v Ljubljano. Všeč mi je bila lutkovna predstava Štiri črne mravljice, ki jo je napisala Anja Štefan, ki smo jo v maju spoznali na prireditvi ob podelitvi bralne značke.

Ni mi bilo všeč, da so fantje stalno noreli.

NIKA: Najbolj všeč mi je bil dan, ko je prišla gospa Andreja predstaviti življenje Inuitov. Do takrat sem mislila, da se jim reče Eskimi. Ampak oni nočejo biti Eskimi, ker to pomeni ljudje, ki jejo surovo meso. Všeč mi je bila tudi sestavljanica z nalogami, ki nam jo je pripravila učiteljica Eva.

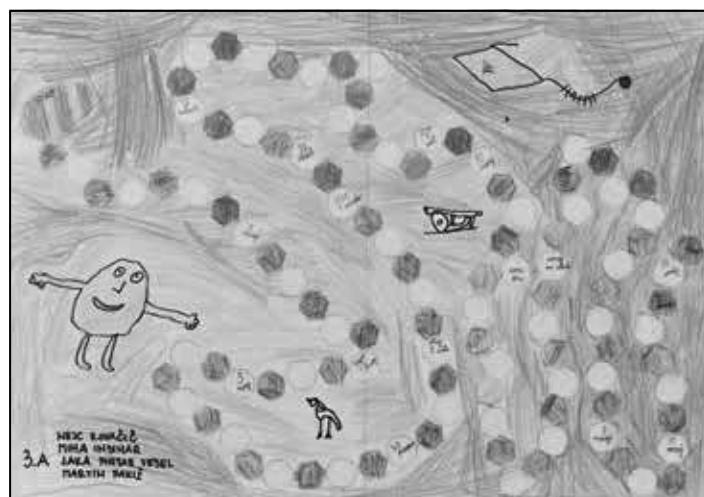
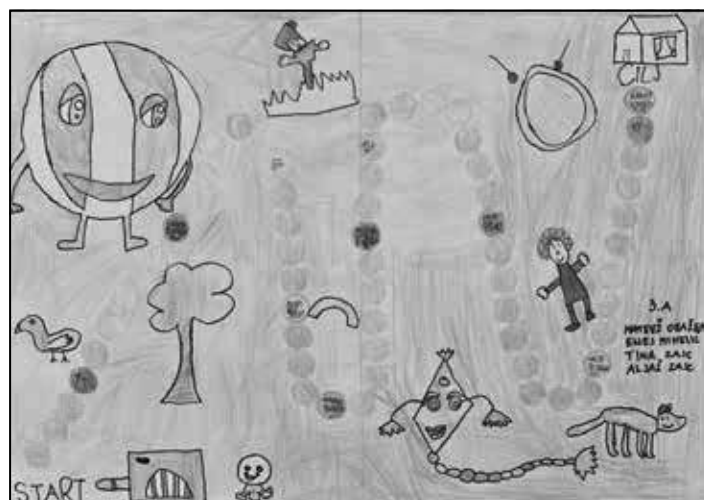
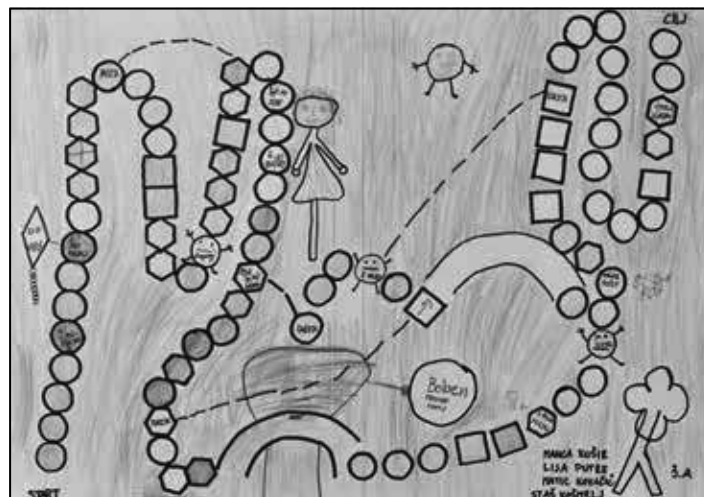
Ni pa mi bilo všeč, ko je bila stavka, saj rada hodim v šolo.

KAJA: Tudi meni je bilo všeč, ko nas je učila učiteljica Eva. Tudi v šoli v naravi mi je bilo zelo všeč, čeprav je mami zelo skrbelo, ker še nikjer nisem bila sama.

Ni mi bilo pa všeč, ker so fantje noreli, pa tudi pri športu ne maram plezanja, čeprav je šport moj najljubši predmet.

AMADEJ: Tudi meni je bila všeč predstavitev Inuitov, ker je njihovo življenje čisto drugačno kot naše. Umivajo se z »lulanijo«, jejo pa surovo meso. Vesel sem, ker mi je uspelo opraviti bralno značko in da imam dobre ocene.

Ni mi pa bil preveč všeč ples pri športni vzgoji, pa tudi čas z učiteljico Evo mi je prehitro minil.

POMLADNE ROŽE

Pehto zanima, kdo že navsezgodaj
pomladne rože na
vrtu zaliva.
Je to sosed Kekec,
ki je pastir
in zjutraj prihaja?
Je Bedanec, ki je
lovec in zgodaj vstaja?
Če vas zanima,
vprašajte Kosobrina.
On jih s pravo količino vode zaliva.

Jan Trdan, 4. a

DOMA

Mati šla je po kos mesa v trgovino,
tam si kupila je le lak za frizuro fino.
Potem doma je pred ogledalom stala,
uš pa po glavi ji je skakala.

Še zdaj po stanovanju teka in kriči,
ker ne ve, kako naj se je znebi.
Očka pa z živci na robu za mizo sedi,
ker njegove pečenke od nikoder ni.

Filip Arko, 4.a

BESEDOVANJE

Mogoče je tudi lak silak,
mogoče tudi rob je grob.
Mogoče tudi vlak ima tlak,
mogoče uši, imajo kri.

Maks Gregorič, 4. a

BESEDOVANJE

Čebela je na kosi,
Mihec pa hodi po mokri rosi.
Veliko ljudi se pelje na vlaku,
letala pa letijo po zraku.
Zelo, zelo me zdaj skrbi,
zato ker imam na laseh uši.

Luka Košir, 4. a

KOSMATINEC VOLKODLAK

Oblak se je pripel na vlak.
Kosmatinec volkodlak je skočil v oblak,
padel v malko in si zmočil dlako.
Na kostanju ga je opazoval kos,
ki je bil bos.
Mati ga je za ušesa,
ker izgubila se je njegova trobenta.

Klara Ivezić, 4. a

ZVONČKI IN TELOHI

Tejo zanima, kdo
že navsezgodaj
zvončke in telohe
zaliva.
Je to dež, ki lije z
oblakov, v katerih
se para mečka?
Ali je to sneg, ki
v dežju topi?
Zdaj vam povem,
in tudi vam,
če vas morebiti
zanima. Napravi
jih gospod sonce
in zaliva gospod dež.

Neja Car, 4. a

VIJOLICE IN TROBENTICE

Tejo zanima,
kdo že navsezgodaj
vijolice in trobentice
na vrtu zaliva.

Je to mami Anita,
ki rada Saro pita?
Je to ati Davor,
ki ima rad tabor?

Že vem,
to je naša Sara,
ki jo zanima
moja omara.

Sanja Petković, 4. a

ZVONČKI

Tončka zanima, kdo
že navsezgodaj
bele zvončke
na našem vrtu zaliva.

Je to stric Brane,
ki je lovec,
ki zjutraj prihaja?

Je to teta Branka,
ki je cvetličarka
in zgodaj vstaja?

Povedal jim bom
in tudi vam,
če vas morebiti zanima.
Napravi jih sonček,
zaliva jih gospod dež.

Luka Košir, 4. a

SNEŽENI ZVONČKI

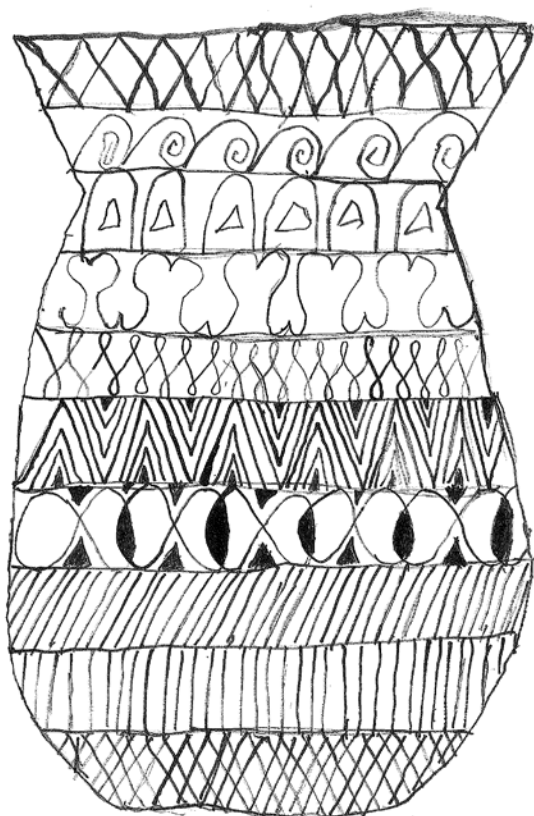
Darjo zanima,
kdo že navsezgodaj
snežene zvončke
na travniku zaliva.

Je to moja sestra Maja,
ki zgodaj v šolo odhaja?

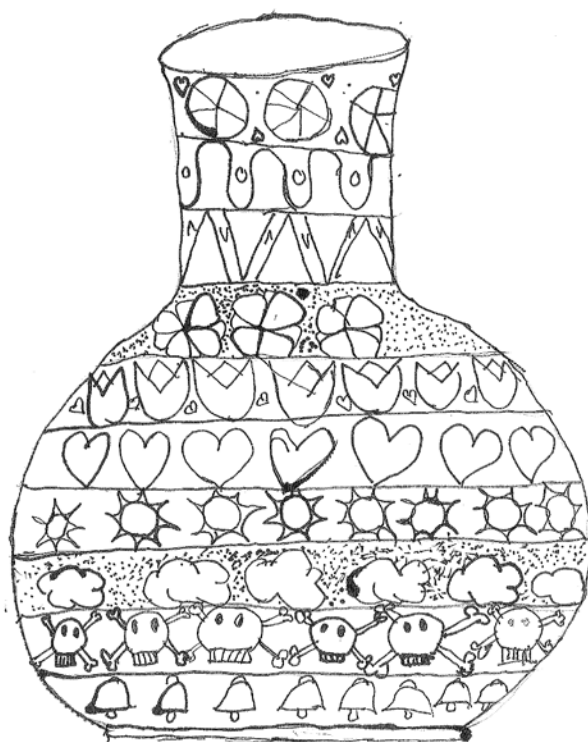
Je to moj bratec Julij?
O ne, saj njega stalno čevelj žuli.

Se mi je zdelo,
da je to moj ati možati,
ki kida sneg pred vrati.

Ajda Klun, 4. a

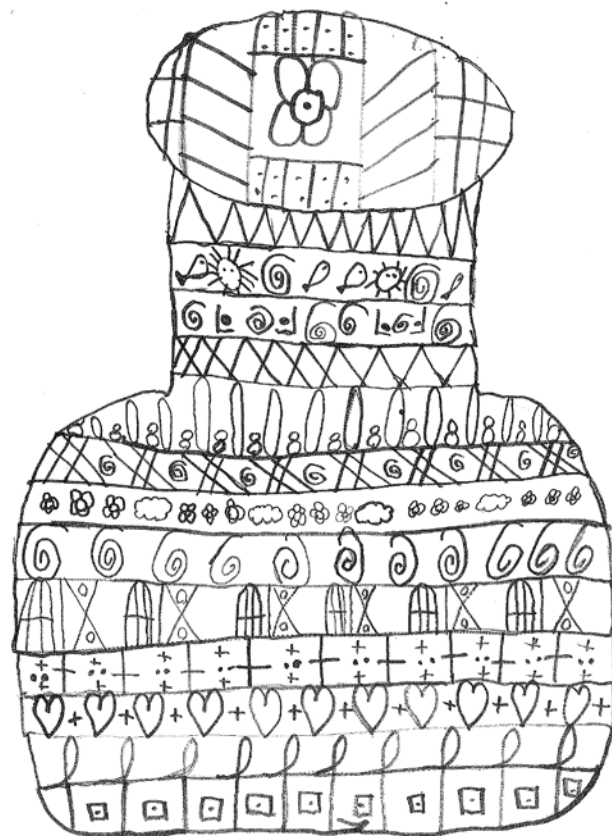
IZA^{4A}

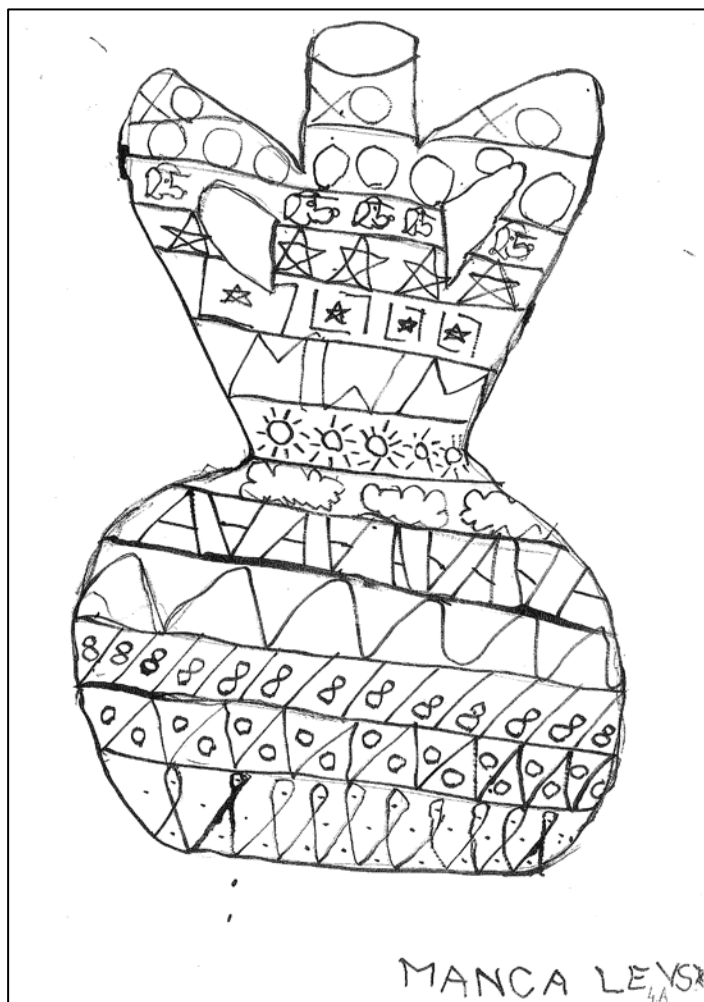
NIKA^{4A}

EVA M^{4A}

Kaja^{4A}

KRUŠNA PEČ

Ko testo damo v krušno peč,
postane čisto rdeč.
Ura zazvoni,
lopata pridrvi in kruh ulovi.

Kruh se ohladi
in muha prileti.
Muha je mlada,
in kruh ima rada.

Pek nesramno prodaja,
priletita dva zmaja.
Zmaja zažgeta pekarijo,
pek ima bujno domišljijo.

Krušna peč je rdeča
in topla kot sveča.
Otrok prihiti,
in si kruh zaželi.

Anej Mehmedović, 5. a

PEKARNA

V pekarni pečejo peki,
ki se kopajo v reki.
V pekarni prodajajo preste in med,
lahko pa bi prodajali tudi sladoled.

Ker so peki veliko pekli,
so ves čas po kuhinji tekli.
Ker so bili peki debeli,
so bili vedno veseli.

Na Dolenjskem so peki pekli
boljše kot na Gorenjskem.
Ko je gost prišel v pekarijo,
je pek pekel z domišljijo.

Pek je pekel tudi rogljičke,
ki so bili slastni kot potičke.

Lana Arko, Jana Turk, 5. a

POSTALA SEM PRINCESKA (Domišljijski spis)

Prejšnji teden sem se vozila s kolesom. Ko sem se vozila, sem videla metulja, ki je letel mimo mene. Ker sem ga opazovala, sem kar pozabila, da se vozim, zato sem se zaletela v hišo. Nič si nisem naredila, samo rahlo sem si odrgnila desno roko. Nato pa mi je na glavo padel težek lonček z rožami. Padel je name, jaz sem se prevrnila s kolesa, zemlja in rože pa so bile razsute poleg mene. Padla sem v nezavest.

Čez nekaj časa sem se zbudila, ampak nisem bila na dvorišču pri nas doma, bila sem v gradu v kraljevski postelji. Vstala sem iz postelje, si obula nežno rožaste puhaste copate in odšla pred ogledalo. Tam sem opazila, da nosim obleko za princeske. Moja soba je bila ogromna. Odšla sem se preobleč. Na voljo sem imela toliko lepih dolgih oblek, da sploh nisem vedela, katero naj oblečem. Po eni uri izbiranja sem končno našla pravo. Potem sem si morala izbrati še čevlje. V omari jih je bilo čez sto in vsi so bili prečudoviti. Nato sem odšla nazaj v posteljo, kamor mi je neka gospa prinesla zajtrk v posteljo. Ko sem pojedla, sem se sobe že malo naveličala, zato sem odšla ven. Tam sem dobila prekrasno krono. Odšla sem ven iz gradu in pripeljala se je prelepa roza kočija. Vstopila sem in popeljala me je okoli gradu.

V grmovju sem kar naenkrat zagledala majhno žival in zato sem stopila iz kočije. Šla sem peš do grmovja. Ker pa nisem bila navajena hoditi v dolgi obleki in visokih čevljih s peto, sem pohodila obleko. Padla sem in takrat ... in takrat ... takrat sem se zbudila v svoji postelji, v svojem pravem resničnem svetu.

Sara Lavrič, 5. a

JAZ SEM HRUŠKA

Jaz sem hruška, ti pa ne.
Jaz sem sladka, ti pa ne.
Nisem srečna. Veš zakaj?
Ker ljudje so lačni zdaj.

Jaz sem hruška, ti pa ne,
jaz sem sladka, ti pa ne.
Ti bi hotel mene vzeti,
pa me nisi vreden.

Ko padem z drevesa postanem buška,
kaj bi dal, da bi bil hruška.
Ko bi imela vsaj noge,
da pobrala bi se že.

Ko pobrala sem se,
stekla sem do vode.
Pes prišel je za menoj
in me vrgel v zaboj.

Laura Zajc, Sara Lavrič, 5. a

JAZ SEM HRUŠKA

Jaz sem hruška, ti pa ne,
jaz sem lepa, ti pa ne,
vsak si me želi pojesti -
tebe pa nobeden!
Jaz sem hruška, ti pa ne,
sem rumena, ti pa ne,
ti si hotel mene vzeti,
pa me nisi vreden!

Jaz sem hruška, ti pa ne!
Sem velika, ti pa ne,
vsak te volk lahko pograbi,
mene pa nobeden!
Jaz sem hruška, ti pa ne,
imam prevoz, ti pa ne,
tebe vsak takoj pozabi,
mene pa nobeden!

Lana Arko, Hanna Kordiš, 5. a

PRESTA

Dve jajci, lonec mleka,
že nastane mlečna reka.
Vreča moke in še kvas,
razvaljamo v dolgi pas.

Pas v srček spremenimo
in spiralo naredimo.
Presto še obrnemo
in v peč jo zvrnemo.

Pek jo postavi na polico,
kjer spozna sestrično potico.
Lepa kača zapečena,
še s soljo je potresena
in otrokom podarjena.

Zina Lovšin in Zala Zabukovec, 5. a

PEKI

Bili so peki,
ki plavali so v reki.
Imeli so pekarno in
še slaščičarno.

Ker nepošteni so bili ti peki,
so jih pogosto namakali v reki.
Ko so imeli cesto,
so hitro prišli v mesto.
Ko je mesto ponorelo,
je veliko pekov po cesti norelo.

Kruh dela pek za dober tek,
če dobrega teka ni bilo,
kruhi onemeli so.
To je bil pek, ki ni imel oblek.

Zala Kovačič, 5. a

JAZ SEM HRUŠKA

Jaz sem hruška, ti pa ne,
jaz sem sladka, ti pa ne,
vsak lepo govori o meni,
o tebi pa nobeden.
Jaz sem hruška, ti pa ne,
jaz visim, ti pa ne,
ti bi hotela tudi viseti,
ampak si ne zaslužiš.
No, saj sama dobro veš,
da bi bila hruška.
Mene vsak lahko poje,
tebe pa nobeden.

Jaz jim dajem vitamine,
jaz jim dajem hruškov sok,
zato me vsak obožuje,
tebe pa nobeden.

Jana Turk, 5. a

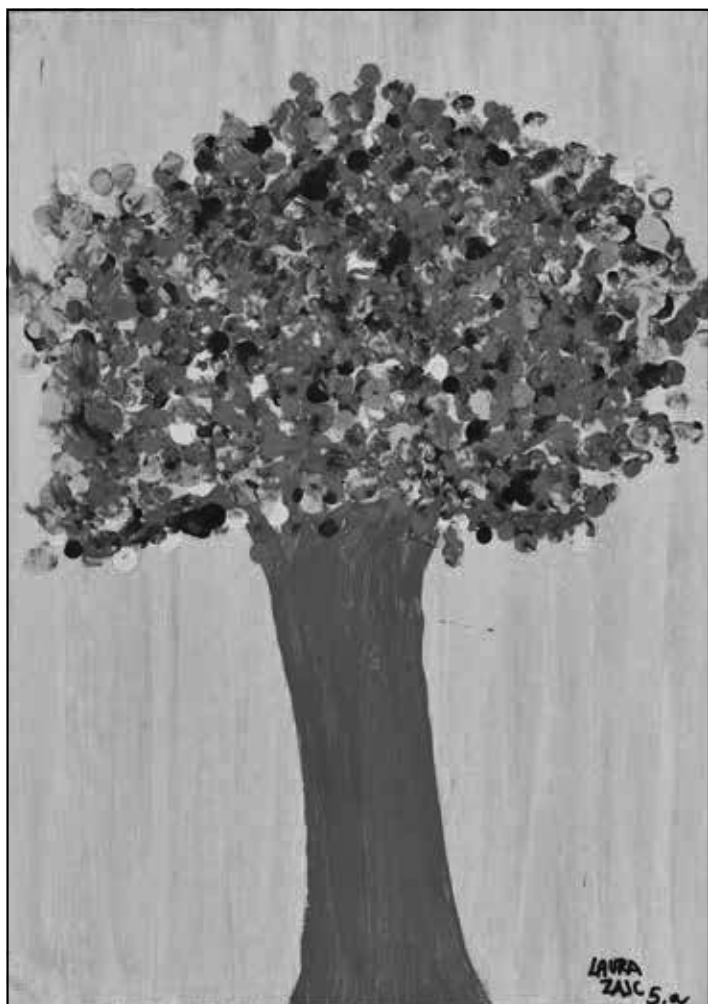
JAZ SEM HRUŠKA

Jaz sem hruška, ti pa ne,
jaz sem sladka, ti pa ne.
Jaz svoj lasten imam prevoz,
ki me pelje na dovoz.

Jaz sem hruška, ti pa ne,
jaz sem sladka, ti pa ne.
Mene vsak želi pojesti,
tebe pa nobeden.

Jaz sem hruška, ti pa ne,
jaz sem sladka, ti pa ne.
Ti si le navaden los,
ki mi nisi kos.

Zina Lovšin in Zala Zabukovec, 5. a

MAJINA DOGODIVŠČINA

Nekoč je živela deklica Maja. S svojo družino se je odpravljala na potovanje v Španijo. Vedela je, da bodo morali iti z letalom.

Ko so prišli do letališča, je Maja prestrašeno gledala v letalo. Odnegli so že vse kovčke. Na letalu so se že usedli, na kar so prišli trije fantje za preizkušanje svojih padal. Odprli so vrata.

Naenkrat pa je Maja že letela nad morjem. Padla je iz letala. Nekaj časa je padala, nato pa jo je prijazen fant prijel za roko in odpel padalo. Maja se ga je močno oprijela. Ko sta pristala, je Maja pogledala okoli sebe. Videla je ljudi. Takoj je vedela, da ni v Španiji. Hodila je približno uro, ko jo je pozdravila deklica z imenom Špela. Maja je Špelo vprašala, kje je. Špela ji je povedala, da je na Kitajskem. Ker je Maja ni razumela, sta se sporazumevali v angleščini. Maja je Špeli povedala, da njena družina leti v Španijo in da ne ve, kdaj se bodo vrnili. Špela ji je ponudila pomoč, ki je je bila zelo vesela. Med iskanjem prenočišča so se jima pridružile še tri deklice različne narodnosti. Prva je bila Izza (Španka), druga je bila Janja (Hrvetica), tretja pa je bila Sara (Italijanka). Po sedmih dneh na Kitajskem Maja sploh ni več vedela, ali jo bodo prišli iskat. Usedla se je na pločnik in gledala v lužo. Vedela je, da se bo zgodilo nekaj slabega. Kar naenkrat zasliši zabavno glasbo. Pogledala je in videla prečudovitega zmaja, obdanega z bleščicami. Želela se je približati, a so jo vsi odrivali stran. Videla je tudi, kako je zmaj bruhal trakce.

Nato jo nekdo objame. Bila je mama, ki jo je iskala. Ko so prišli domov, je Maja najprej vse povedala doma in potem še v šoli. Doživela je najboljše počitnice. Dobila je nove prijateljice, s katerimi se je družila na Kitajskem. Mami in očetu je predlagala, da naslednje leto lahko skupaj obišejo Kitajsko.

Sara Divjak, 6. a

PRISTANEK V FRANCJI

Zgodba govori o dečku, ki je padel iz letala med letom v Francijo. Deček je odšel na potovanje v Argentino. Potem pa je točno nad Francijo strmoglavilo letalo. Nekaj ljudi se je uspelo rešiti, nekaj ljudi pa ne. Tukaj se zgodba začne.

Deček ves prestrašen in izgubljen ni vedel, kam bi šel. Še posebej pa ga je bilo strah, ker ni znal govoriti francosko. Odšel je do hotela in tam prosil za prenočišče. Imel je srečo, ker je zraven njega stanovala punca po imenu Brina. Brina je odlično znala govoriti francosko. Spet je imel srečo, ker je tudi ona iz Slovenije in zna govoriti slovensko in francosko. Deček jo je slišal, ko se je na balkonu pogovarjala po telefonu. Hitro je odšel in potrkal na vrata njene sobe. Brina je takoj odprla vrata in ga povabila

k sebi. Vprašala ga je, zakaj je prišel k njej. On pa je odgovoril, da zato, da bi ga naučila francosko. Brina se je s tem strinjala. Deček je vsak dan hodil k njej. V enem tednu se je tekoče naučil govoriti francosko. Deček je hodil po Franciji. Potem pa je hitro odkril, da je francoska trgovina njegova najljubša stvar, ki jo je videl. Naslednji dan je odhitel k Brini in ji povedal, da je zelo navdušen nad Francijo. Rekel ji je, da mu je vse všeč. Brina pa mu je povedala za dobro restavracijo.

Skupaj sta potem odšla v restavracijo in v miru povečevala.

Anja Oražem, 6. a

PADEC V LUKNJO ITALIJE

Vse se je začelo, ko sva šli z Anjo na potovanje. S sabo sva imeli tri živali: muco Piko, zajčico Bello in ptička Flipija. Šli sva na vlak in se odpeljali do nekega kraja Mrushmelija.

Zagledali sva hišo. Bili sva utrujeni, zato sva se odločili, da bova tu prespali eno noč. Potrkali sva na vrata in vprašali, če lahko za eno noč prespiva. Vrata je odprla neka starka in naju povabila notri in nama dala nekaj mleka. Potem pa naju je prišla za roke in naju peljala po hodniku. Videli sva napis njenega načrta, med hojo pa sva ugotovili, da je čarovnica. Skoraj sva pobegnili, pa naju je začarala v mehurček in naju odpeljala v grajsko sobo, ki je bila majhna. Potem je počila mehurček in sva padli na tla. Zagledali sva princeso, ki nama je vse razložila. Načrtovali sva pobeg. Jaz sem se spomnila na živali. Zažvižgala sem in skozi okno zagledala živali. Okno je bilo zaprto z železnimi palčkami. Do okna je priletel Flipi in sem mu na listek, ki ga je imela Anja, napisala sporočilo. Na njega sem napisala: »Lepo prosim, če dobim kakšno vrv, saj nas je ugrabila čarovnica. Vrv bom vrnila. Lp Brina.« Flipiju sem naročila, naj to odnese v mesto in naj pohiti. Flipi me je ubogal, čez 2 dni mi je prinesel 20 metrov dolgo vrv. Zvezali sva jo na železne palice, potem sva splezali po vrvi in v trenutku sva bili zunaj. Naskrivaj sva se splazili in prišli do nekakšne jame. Tam je bil princesin zmaj. Odpeljal nas je v kraljestvo, kjer sva se borili proti hudobcem. Nato pa nas je princesa Anastazija odpeljala do svetega drevesa. Okoli njega pa so bile nekakšne meduze. Kraljica Mortadela pa nama je podarila zmaja. Bil je ženskega spola. Odleteli sva do ceste, ki je vodila do čarovnice, tam so nas čakale živali. Potem pa smo leteli naprej. Zagledala sem jamo in rekla, dajmo se malo spočiti. Naslednje jutro, ko sem vstala, sem takoj zbudila Anjo. Skupaj sva pripravili zmaja za letenje in smo odleteli. Prišli smo do nekega kraja. Na tabli je pisalo TRST. Na ves glas sem zavpila: »JUUUHHUUU! V Italiji smo.« Zmaju sem rekla, da lahko gre. »Prišli smo v Italijo,« sem rekla še enkrat. Z Anjo sva občudovali kulturne zgradbe, galerije, muzeje, parke ... Najlepši pa je bil park za zaljubljene, saj so iz strani visele drevesne krošnje. Počutila sem se lepo in

zdravo. Šli sva še malo naprej in zagledale neko deklico, ki je bila državljanka Italije. Šla sem do nje in se začela pogovarjati po italijansko. Nato pa sem vse prevedla Anji, rekla sem ji: »Deklica je rekla, da je tu zelo veliko prebivalcev, kar 61 milijonov, tržnic je tudi veliko in v šolah niso le Italijani. Pa prosila sem jo, da bo šla z nama, bo lažje, saj ne poznam cele Italije.« Anja me je takoj prehitela in vprašala, ali bo celo pot z nama. Odgovorila sem ji: »Ne, samo do njene hiše, potem pa bova sami.« Deklica mi je tudi rekla, da moramo čuvati živali. Anja pogleda nazaj in vpraša: »No, ko smo ravno pri živalih, kje pa so? Na tvoji buči!« »Saj nimam nobene buče«, je rekla Anja. »No, potem bom rekla pa drugače: Na tvoji bučkasti glavi. Dajva živali v nahrbtnik.« Potem sva šli dalje. Anji sem rekla: »Sreča, da imava fotoaparat. Najini sošolci in sošolke si drugače ne bodo morali predstavljati.« Nenadoma pa priteče deček, tudi on je bil državljan Italije. Spet sem se morala pogovarjati v italijanščini. Anja pa je zijala, kot da sem Kitajec. Po pogovoru z dečkom sem stopila do Anje in rekla: »Kaj tako buljiš vame? Sem morda Kitajec?« Anja pa mi je zagotovila: »Ne, nisi Kitajec, kaj te ne bom tok gledala, saj znaš 8 jezikov in tudi sedaj ti verjamem, da znaš italijanščino, saj sem mislila, da se samo lažeš. No, glede jezika, a si se morda naučila še kakšnega, ki ga jaz še ne vem?« »Joj, Anja, kaj pa še hočeš, da se naučim bolgarščino! No, raje pojdimo naprej« sem rekla. Potem pa smo hodili. Deklica se je od nas lepo poslovila, tudi deček se je od nas poslovil čez 10 minut. »No, pa sva spet sami. Ja res je! Noč je že, morava si hitro poiskati prenočišče. Greva do tiste hiše.« Potrkali sva na vrata in odprla je starka. Vprašala je, kaj potrebujeva vprašala je po italijansko. Tudi jaz sem se pogovarjala z njo po italijansko. Anji pa sem morala prevesti: »Rekla je, da

lahko prespiva.« Naslednje jutro pa v najini sobi ni bilo živali. Odhiteli sva po stopnicah do starke. Ko sva odprli vrata dnevne sobe, pa so bile živali pri njej. Starka pa nama je rekla: »Pojdita za mizo.« Potem pa sva se zahvalili, vzeli živali in šli. Nekaj časa sva hodili, nato pa sva prišli do kipa, tam pa je bila postavljena tabla z napisom: LUKNJA ITALIJE. Anja me je vprašala: »Kaj to pomeni?« »Ne vem! Greva pogledat.« Jaz sem šla prva, saj je bilo Anjo na smrt strah, da se ne bova kje zagozdili in obtičali kje v zemlji. Jaz sem čisto hodila počasi, Anja je bila tik za mano in nazadnje sva rekli, saj ne bo ničesar. A rekli sva prehitro, udrla so se tla in padli sva notri v zemljo. Ven pa je lahko šel le Flipi. Bil je kot nekakšen predor. Hodili sva naprej. Nekaj je šumelo, pa nisem vedela kaj, naenkrat pa me je zalila voda. Anjo ni mogla, saj je Anja nasproti sebe imela vrv zelo kratko. Ko le ni bilo več reke, je Anja skočila dol in me poskusila oživeti, saj sem bila v nezavesti. Flipiju Anja nič ni rabila reči, saj je sam hitro letel do hiše tiste starke. Na srečo je starka razumela Flipita. Hitro je prišla vrv in prišla do tiste luknje. Anja me je privezala tako, da sem bila 1. gor, potem pa je bila za mano privezana še Anja. Starka je imela v nahrbtniku zelišča in iz tega je naredila čarobno zdravilo; v tisti sekundi sem se zbudila. Sedaj je Anja rekla: »No, Brina, sedaj veš, kaj pomeni luknja Italije. Ja, jaz bi to poimenovala PADEC V LUKNJO ITALIJE.« Zažvižgala sem in priletel je zmaj.

Minila sta 2 dneva in spet sva prišli nazaj s potovanja. Naslednji dan nama sošolci skoraj niso verjeli, a sem jim pokazala slike in takoj sva dobili milione vprašanj.

Brina Starčević, 6. a

SOSEDJE

Sosedje so kot sorodniki,
zmeraj smo popotniki.
Ko si pomagamo med seboj,
je včasih kakšen zastoj.
Vsak odloči se drugače,
eden odloči se po naše.
Skupaj družimo se do noči,
ob polnoči pa vse zaspi.
Zjutraj se zbudi vsa vas,
sosedova mačka gleda nas.
S prijatelji se igramo,
kaj dobrega že znamo.
Novih stvari se naučimo,
vedno si kaj govorimo.
Ko pa zvonec zazvoni,
se razidemo na vse strani.

Brina Starčević, 6. A

IZBIRNI PREDMET UMETNOST

Učenci umetnosti so letos sodelovali na veliko prireditvah:

- 7. 12: gledališka predstava ZIME NI VEČ – v stari telovadnici
- 21. 12: povezovanje prireditve s predstavo IZGUBLJENA SNEŽINKA – v športni dvorani
- 23. 3: gledališka predstava JANKO IN METKA – Kočevje, srečanje gledaliških skupin
- 23. 3: gledališka predstava JANKO IN METKA – gostovanje na Svetem Gregorju
- 5. 4.: gledališka predstava JANKO IN METKA – v stari telovadnici
- 6. 4.: gledališka predstava JANKO IN METKA – Velike Lašče, Najdihojca
- 8. 4.: folklorni splet ŠIVAJNE – Velike Lašče, folklorni večer
- 11. 4.: folklorni splet ŠIVAJNE – Stari trg pri Ložu, srečanje folklornih skupin
- 7. 5.: gledališka predstava JANKO IN METKA – v stari telovadnici
- 12. 5.: folklorni splet ŠIVAJNE – Gora, nastop za vaščane na kulturnem večeru

Na nekaterih nastopih so nastopali pred sošolci in učitelji, na drugih pred starši, na tretjih pred neznanci, na kakšnih pa pred zelo nekulturnim, nehvaležnim in ponižujočim občinstvom. Na nekaterih nastopih smo nastopali pred strokovnimi ocenjevalci, oziroma na kratko – pred sodniki. Po vseh nastopih smo naredili analizo, sedaj, na koncu leta, pa smo naredili analizo vseh preteklih nastopov. Zastavila pa sem jim tudi nekaj vprašanj. Odgovore in rezultate ankete najdete v nadaljevanju. Glasovalo je 14 oziroma 16 učencev (pri folklornem spletu smo imeli še dva violinista) ter učiteljica.

NAJBOLJŠA PREDSTAVA LETOS

Zime ni več	Izgubljena snežinka	Janko in Metka	Šivajne
10	2	2	0

FOLKLORNI SPLET ŠIVAJNE – najljubši nastop

Velike Lašče – Folklorni večer	Stari trg pri Ložu – srečanje otroških folklornih skupin	Gora – kulturni večer
11	3	4

IGRA JANKO IN METKA – najljubši nastop

Kočevje – srečanje otroških gledaliških skupin	Sveti Gregor – Praznovanje pomladi	Razredna stopnja – generalka pred Najdihojco	Najdihojca – Velike Lašče	Predmetna stopnja – podelitev bralne značke
0	1	0	14	0

Učiteljica: »Kateri nastop ti je ostal najbolj v spominu?«

Iza: »Folklorni nastop v Ložu, ker je zanimivo gledati tudi ostale skupine.«

Maja K. in Glorija: »Najdihojca v Velikih Laščah, ker so bile zelo zanimive skupine in tudi mi smo se zelo izkazali.«

Janja: »Edino vrtčevski otroci so govorili preveč počasi in nerazločno.«

Matej: »Meni je bil najbolj všeč nastop v Kočevju (srečanje otroških gledaliških skupin), ker sem videl svojega prijatelja, ki je tudi nastopal.«

Brina: »Ampak občinstvo je bilo pa zelo glasno.«

Učiteljica: »Kakšno je najboljšo občinstvo?«

Starši in sorodniki	Neznani ljudje	Otroci	Sošolci in starejši učenci	Sodniki	Učitelji
7	13	12	0	8	4

Učiteljica: »Kateri dogodek se vam je najbolj vtisnil v spomin (iz vaj, nastopov ...)?«

Maja K., Iza, Maja M., Sara G., Zina: »Cela predstava Zime ni več, ker je bila najbolj smešna predstava.«

Matej: »Najbolj mi je bilo všeč sneženo sranje.«

Manca, Glorija: »Hecen mi je bil hrček Matej.«

Maja M.: »Meni pa tabletko za sranje.«

Brina: »Meni pa snežna televizija.«

Lovro in Lana: »Ko sva se zmotila pred sodnikom. Ampak so vseeno plesali naprej.«

Janja: »Meni je bilo najbolj všeč, ko smo šli na pico. Vsi ostali povejo, da njim tudi.«

Učiteljica: »Matej, kako si se počutil kot edini fant?«

Matej: »Počutil sem se, kot da sem najbolj pogumen fant na celém svetu.«

Učiteljica: »Kaj je najtežji del nastopanja?«

Lovro in Lana: »Da smo morali biti v folklornih oblekah in bosí ter igrati na pamet.«

Maja K., Iza, Sara G.: »Petje med fizično aktivnostjo (skakanje, ples ...).«

Maja M.: »Priti čez zavese.«

Sara D.: »Biti resen.«

Zina, Glorija: »Vlečenje hudobcev čez oder.«

Glorija: »Nastopanje pred sošolci.«

Maja K., Janja: »Nastopanje pred devetošolci, poslušanje njihovih groznih komentarjev.«

Iza: »Mene pa to ne moti, naj imajo svoje mnenje. Tudi mi imamo o njih svoje mnenje.«

Učiteljica: »Kaj je zadnja stvar, na katero pomislite, preden greste na oder?«

Maja M.: »Da bomo zmogli. Ali imamo vse s seboj? Med čakanjem, da sem na vrsti, ponavljam besedilo. Upam, da bo na koncu kaj za pojest.«

Maja K.: »Da nam bo uspelo in bo gledalcem všeč. Smo dovolj vadili?«

Sara D.: »Kaj če se kdo zmoti, kaj bomo naredili?«

Glorija: »Upam, da ne bom pozabila besedila.«

Iza: »Upam, da bodo vsi uživali v igri in se bodo vživeli in ne bodo kot mrtveci.«

Maja D.: »Da bo predstava uspešna.«

Matej: »Jaz vedno pomislim na vse svoje besedilo in si mislim, da ga sploh ni dosti.«

Brina: »Upam, da bom vse povedala in zapela prav.«

Zina: »Da bo čim prej konec.«

Učiteljica: »Kako se počutite na odru?«

Maja K., Maja D., Manca, Glorija, Tjaša, Zala, Maja M.: »Imam tremo in sem živčna.«

Sara D.: »Vedno me skrbi, kaj če povem kaj narobe.«

Iza: »Seveda, vedno obstajajo dvomi, a to počnem z veseljem, zato se na odru počutim sproščeno.«

Brina: »Mene ni strah in nimam treme, ker rada nastopam.«

Glorija: »Strah me je, kaj bodo rekli sodniki.«

Lovro: »V redu.«

Lana: »Grozno.«

Učiteljica: »Kako se počutite, ko nekdo ne pride na nastop oziroma že vnaprej veste, da ga ne bo?«

Maja M.: »Če vem vnaprej, se pripravim na nov tekst.«

Glorija: »Težko, ker sem zmedena, ker se dogovorimo v zadnjem hipu.«

Maja D.: »Kot da se bo cel svet porušil in ne bomo mogli izpeljati.«

Manca: »Slabo, ker se moram potem učiti na novo plese namesto nekoga, ki jih zna in ga ni.«

Zala: »Bilo me je strah, če bom znala besedilo, ker ga drugače nimam. Bala sem se, ali ga bom povedala v pravem trenutku.«

Brina: »Med nastopi in vajami smo se že naučili besedila od drugih in ni bilo težko.«

Učiteljica: »Kako se počutite ob poslušanju/branju komentarjev predstav?«

Iza: »Ponosno, ker vemo, da smo se za to potrudili in to, kar sodnikom ni bilo všeč, lahko popravimo in izboljšamo.«

Maja K., Glorija, Manca, Tjaša, Maja D., Sara G., Zala: »Če smo dobri, smo veseli, če je slabo, ne maramo poslušati.«

Sara D.: »Nekateri sodniki imajo res čudne pripombe.«

Učiteljica: »Bi še kaj dodali?«

Manca L.: »Za vse nastope smo se zelo potrudili in zaradi tega imeli zelo natrpan urnik. Veliko smo vadili in komaj imeli dovolj časa za vse nastope.«

Brina: »Umetnost je zelo dober izbirni predmet. Tam se veliko naučimo, družimo in nastopamo.«

Maja D.: »To leto je bila umetnost zelo zanimiva.«

Glorija: »Umetnost je bila zelo zanimiva in zahtevna.«

Maja K.: »Lahko bi nastopali še več.«

Ponosna mentorica Mojca Šilc z učenci NIP Umetnost: Manca Levstek, Maja Debeljak, Zina Lovšin, Glorija Lušin, Matej Osojnik, Tjaša Šijanec, Zala Zabukovec, Sara Divjak, Janja Glavonjič, Sara Grosar, Maja Klun, Iza Levstek, Maja Marolt, Brina Starčevič.

JANEZ TRDINA: VILA

Nekoč so na Gorjancih živele vile. Imele so svetle lase, ki so jim segali do kolen. Videl si jih lahko samo, ko so si česale lase. Če pa so te videle, so te ustrelile v roke ali noge, lahko pa tudi v srce, da si takoj umrl. Pod zemljo so imele skrito svoje premoženje, ki so ga občasno sušile na prisojni strani. Zlatnike je lahko vzela samo nedolžna otroška duša. Ljudi niso sovražile, ampak so se jih bale. Tudi pomagale so jim.

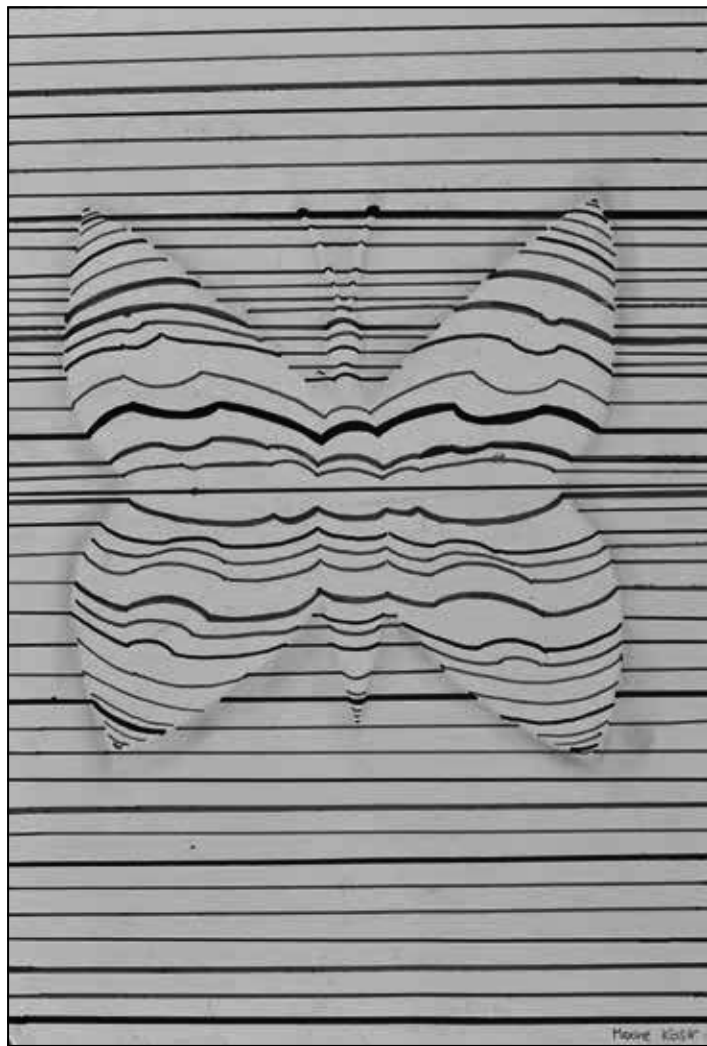
Ko so jim rekly: »Sejte, sejte!« so kmetje odšli na polje in začeli sejati, da so pridelali dovolj žita za celo leto. Ko pa so rekly: »Režite, koplajte, koljite!« pa so kmetje odšli v vinograde in pridelali vina, da jim je zmanjkovalo sodov. Ko so se začeli Turki vpadi, so se kmetje bojevali za krščansko vero. Takrat so jim vile pomagale. Ko pa so se Uskoki podredili Švabom in so ubijali tudi krščane, pa so vile odšle. Ostala je le ena vila. Ta je varovala njihovo premoženje. Opazila je Petroviča, ko se je bojeval z Uskoki. Ko so Uskoki sodelovali s Švabi, je Petrovič šel v posteljo. Ko so spet prišli Turki, pa ga ni moglo ustaviti veliko sovražnikov. Ko je bil ranjen, je vila prišla ponoči, da bi mu zamenjala povoje in ga božala. Ker je hotel Petrovič izvedeti, kdo mu zamenja povoje, pa se je naslednjo noč pretvarjal da spi.

PETROVIČ: (Se pretvarja da spi.)

VILA: (Mu zamenja povoje in ga boža.)

PETROVIČ: (Sanja.) »Še tri dni bom počakal. Če se stanje ne izboljša, bom vzel pištolo in se ustrelil.«

Ko vila odide, gre Petrovič potihoma za njo. Med vinogradi, po polju... Potem pa se skrije in počaka, da se vila umije in da gre spat.

Ko pride bližje, se ji ne more upreti, ampak jo poljubi in objame. Vila se je ustrašila in ga ustrelila naravnost v srce. Ko je videla, koga je ustrelila, je ubila še sebe in se spremenila v kepico snega.

Petra Govže, 7. a

DRŽAVLJANSTVO

Državljanstvo je stvar,
ki ima ga vsak državljan.
To je, ko veš, da nekemu narodu pripadaš,
in se z njimi v svet podajaš.

Veste, ponekod stvari niso tako lepe,
tam nekje vsak dan joka dete.
In dogajajo se bratolomne vojne,
kjer mahajo zastave bojne.

Videli smo, kako begunci prihajajo,
in se z žaljivkami spopadajo.
Samo zato, ker pred vojno bežijo
in med potjo mater izgubijo.
Ampak državljanstvo si vsak zasluži,
tudi tisti, ki nič pomoči ne nudi.
Zato vse ljudi sprejmite kot svoje otroke,
in jim nudite odprte roke.

Ines Šega iz 8. a

MAMICA

Mami pridna je zelo,
pomaga mi z nalogo.
Vsak dan mi kuha kosilo,
da se ne počuti nič krivo.

Včasih pa jo kaj piči,
in je direndaj v hiši.
Ali pa se name dere,
medtem ko kuharsko knjigo bere.
Ob nedeljah pa postane lena,
saj v kadi plava pena.
Takrat si vzame čas zase,
in pazi sama nase.

Potem pa v odejo se zavije,
in topel čaj popije.
A ko grem spat,
mi more poljubčka dat.

Ines Šega iz 8. a

Z DOMOVINO SKOZI LETNE ČASE

Domovina, ti izgled spreminjaš,
in o letnih časih razmišljaš.
Vsak mesec ti druga barva pristaja,
in z mano med drevesi raja.

Ko zima pride,
tvoje veje niso več nagajive.
A moj objem te bo grel,
in najin objem v njem donel.

Tudi pozimi, ko spiš,
si v sanjah k meni želiš.
V mojem srcu si samo ti,
in to zapomni si.

Z zimo je ljubezen ugasnila,
a pomlad jo je spet zanetila.
Zato podoknico bo pela,
da ljubezen bo cvetela.

Da te bom zapeljala,
sem kup rožic zate nabrala.
Zdaj to kratko pomlad izkoristi,
da se ti zbistrijo misli.

Pa je prišlo poletje,
in v srcu čutim močno vnetje.
V tem času se tebi predam,
ker te močno rada imam.

Poleti se v tvojih solzah kopam,
in včasih s tabo jokam.
Zato žalost kar name prenesi,
in veselo v poletje steci.
Poletje nadomesti jesen,
in tvoj vetrič postane len.
A ko listje odpadati začne,
vse v pravljico spremeni se.

Ko tvoja odeja odleti v nebo,
božam drobno golo vejico.
Vem, da zvesta boš ostala,
in bom lahko pri tebi prebivala.

Vsi letni časi so minili,
a midve jih ne bova pozabili.
V srcu si pustila sledi,
s katerimi kažeš ljubezni poti.

Ines Šega iz 8. a

KNJIGA

Knjiga je središče besed,
in vseh čudežnih ved.
V njej izveš zgodbe zanimive,
pa tudi malce grozljive.

Včasih je zelo debela
ali pa kakšna beseda iz nje ven pogleda.
A tudi tanke obstajajo
in male malčke zabavajo.

Iz knjige se veliko naučiš
in veliko znanja pridobiš.
Zato, samo beri knjigo,
in razširila ti bo domišljijo.

Ines Šega iz 8. a

RADA BI

Rada bi nekaj bila,
nekaj, kar prihaja iz srca.
Rada bi sonce bila,
ki ima žarke iz zlata.

Rada bi zvezda bila,
ki nam ponoči čarovnijo da.
Rada bi ljubezen bila,
ki dotakne se vsakega.

Ines Šega iz 8. a

BOŽIČNO-NOVOLETNI RECEPT JE PRIŠEL CIGAN V MESTO ZA DOBRO POČUTJE

Dobra hrana in obiski,
poskrbijo, da nismo v stiski.

Alkohol je bolezen,
najbolje, da ostaneš trezen.

Brezskrbnost in veselje
naj prešine hrepenenje.

Misel na delo uniči vse,
če imaš počitnice.

Nik Ambrožič, 8. a

Je prišel cigan v mesto,
ni imel niti za presto.
Odšel ves žalosten čez cesto,
in naredil slabo gesto.
Ves umazan in nič vreden,
za ostale čisto beden.
Ljudje ga niso spoštovali,
vedno so ga zaničevali.

Vse raztrgane obleke,
vedno delal je zaplete.

Andraž Gregorič, 8. a

BOŽIČNO-NOVOLETNI RECEPT ZA DOBRO POČUTJE

Vzamemo 1 žličko veselja in mu
primešamo čim daljše počitnice. Seveda
ne sme manjkati dobre hrane, ampak
ne preveč. Dodamo še 10 dag dobre
družbe in dobro merico brezskrbnosti.
Vse to dobro zmešamo in če smo sledili
navodilom bomo začutili ljubezen. Če pa
delamo po svoje in smo dodali preveč
dobre hrane in namesto sorodnikov dodali
samoto ali bolezen, se prazniki spremenijo
v zažgano potico.

Ines Šega, 8. a

KONEC ŠOLE

Šola se je končala,
in zdaj sledi sama zabava.
Bomo sladoled lizali,
in se veliko smejali.
Nič več domačih nalog,
nič več učiteljskih nadlog.
Zdaj spraševanja je konec,
in utihnil je šolski zvonec.

Ines Šega iz 8. a

PESMI O PREŠERNU Z AKROSTIHOM

Predan svoji Juliji.
Rad je pil.
Ej, Prešeren je resen, ko piše pesem.
Šel je razdelit vse svoje fige.
Elementarno je bil dober pesnik.
Rad je pesnil in vse nasmehnil.
Napisal je Zdravljico in osupnil sosedovo
Mico.
Umrta sta mu prijatelja in skoraj je ostal
brez srca.

Anže Žlindra, 8. A

BOŽIČNO-NOVOLETNI RECEPT ZA DOBRO POČUTJE

Sestavine:
- veselje
- sreča
- zabava
- odpuščanje
- druženje
- prijatelji
- sorodniki
- ljubezen

Priprava:
V posodo vmešamo veselje in odpuščanje,
temu dodamo srečo, zabavo in druženje.
To dobro premešamo in dodamo ščepec
prijateljev, sorodnikov in ljubezni. Pečemo
v srcu vse življenje.
Tega recepta se morate strogo držati,
kakor svoje mame v trgovini, če zaidete
se dobre stvari lahko spremenijo v slabe:
lenobo, bolezen, razvajenost, lenarjenje,
alkohol, slabo počutje ... To pa je recept za
depresijo.

Tanja Ogrinec, 8. a

PEKARNA

V pekarni pečejo od peciva do kruha,
a včasih v testo prileti kakšna muha.
Zato se ljudje po ulicah davijo,
in svoj ugled kvarijo.

Potem pa v to pekarno prišel je en pek,
in izrekel nov rek:
"V tej pekarni ne bo letela nobena muha,
saj ne bo kvarila kruha."
Pek takoj delati je začel,
in pozno v noč bedel.
Zjutraj kruh bil je nared,
in pek je šel pekarno odpret.

Zdaj vsi srečni so bili,
saj v kruhu muh več ni.
"To najboljša pekarna je,"
se je slišal glas množice.

Ines Šega iz 8. a

Ob zaključku leta so se devetošolci spominjali preteklih let, ki so jih preživeli skupaj in zapisali, po čem si bodo skupno šolanje in druženje najbolj zapomnili. V drugem delu so zapisali svoj življenjski moto, misel, s pomočjo katere premostijo še tako veliko težavo.

Življenjski moto: »Izberi bolj strmo, bodečo pot, nikoli lažje, saj bo le-ta na koncu obrodila posejane sadove. Sadovi bodo sočni, ti pa boš tisti, ki bo sadove ponosno in spoštljivo občudoval, saj boš le-ti vedel, kako je bila pot do zrelih sadov trnova.«

Alen Mohar, 9.a

Življenjski moto: »Sam' greš. Nikoli ne bom pozabila: sošolcev in naših smešnih prigod, ko smo se smejali in peli na avtobusu in se zbližali.«

Ela Maxine Košir, 9. a

»Nikoli ne bom pozabila na šolo v naravi v 8. razredu, ko smo šli v Mežico, saj smo se kot razred zelo zbližali in se imeli lepo. Najbolj zanimiv dogodek je bil kolesarjenje po rudniku.«

Eva Barbara Adamič, 9. a

»Nikoli ne bom pozabila ekskurzij ter izletov, ker smo na vsakem peli zelo na glas in se smejali, zabavali ter šol v naravi in naših nočnih prigod ter zabavnih prihod pri učitelju Donaldu Begušu. Ples okoli moje bele šive.«

Nina Gornik, 9. a

Življenjski moto: »Ne obupaj ob prvem porazu. Nikoli ne bom pozabila zabavnih ur pri učitelju Donaldu in končnega izleta v Portorož.«

Staša Arko, 9. a

Nikoli ne bom pozabila šole v naravi v 8. razredu, naše prigode v sobi.

Nina Oblak, 9. a

NA KAPLJO ZVON ZVONI

Oh, ti nezvesta ptica,
oh, ti jutranja rosica,
kje tebe moj čut bo spoznal,
kje tebe moj vinjeni greh bo občudoval.

Ti zjutraj zbudila si me v snu,
ko vihar bil je že na dnu,
ti mene vinjenosti branila si,
hotela pokazati življenja smisel si.

Vetrič pihal je skozi lase,
ko ura tebe h koncu gre!
Reka tonila barko-mladost,
a sem jaz mislil na vinjeno radost.

Oh, mladost ti norost,
tebe sem čakal v srhu.
Kje si zdaj? Kje letiš?
Kje cvetiš? Kje rosiš?

Zdaj sedim pod sivimi lasmi,
pod tistimi, ki so prej svetli bili.
Zdaj sedim pod drevesom, starcem,
tistim, ki je moje mlado srce sonca varoval.

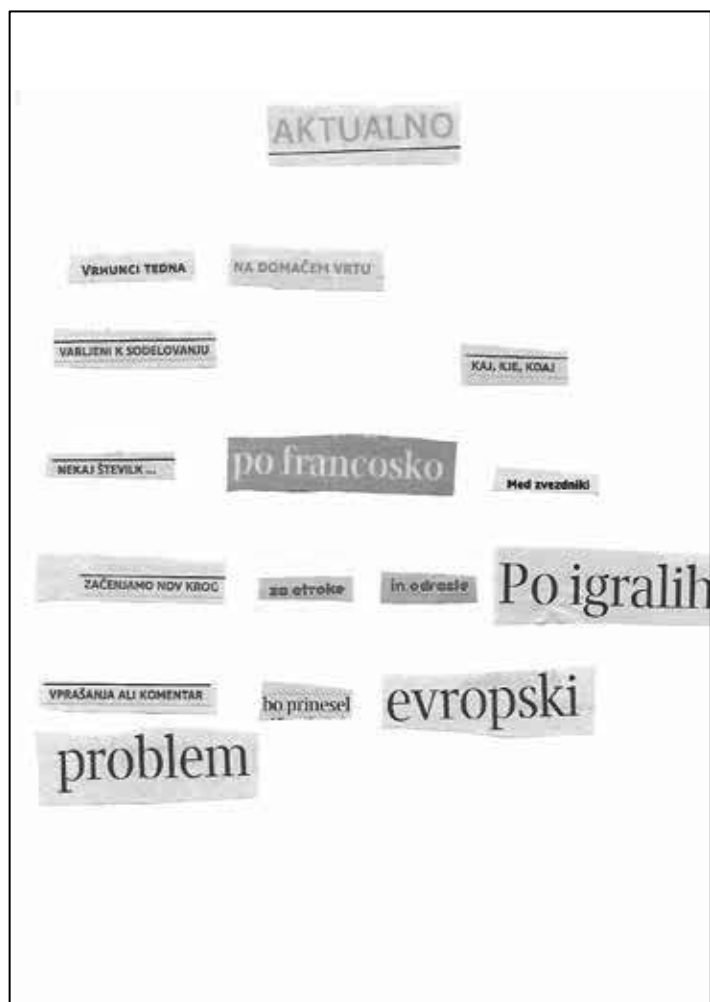
Le bolezen, težka preizkušnja je ostala,
ki mi jo je kapljica ponočevanja dala.
Ti zahrbtna, tiha, hinavska kaplja alkohola!
Zdaj, zdaj, ko bi moral živeti,
me bolniška postelja bo h'tela razodeti.

Le bolečina v materinem srcu bo prebivala,
ko jutri na griču pel mi bo zadnji bim-bam-bim-bom.

Le prah, le prah po meni bo ostal,
a kaj, ko ta vinjeni greh med bledimi svojci me je izdal.

Alen Mohar, 9. a

ČRTICE PO DEVETOŠOLSKO

Bil je lep poleten sončen dan in odšla je v mesto, da bi se na skrivaj dobila s fantom.

Bila je živčna, ker se je bala, da starši ne bi opazili njenega izginotja, saj ji niso pustili fanta. Rekla jim je, da gre v mesto s prijateljico po nakupih in starši so ji verjeli. Vse je šlo po načrtu in končno sta se dobila na trgu. Vse je potekalo kot po maslu in odšla sta v kino, na večerjo, po nakupih in čisto pozabila na uro. Ko se je začelo večeriti, se je spomnila, da mora poklicati mamo. Ko je pogledala na telefon, se je kar zdrznila, saj je bilo na njem kar sedem neodgovorjenih klicev od mame in očeta. Na telefonu jo je čakalo sporočilo, v katerem je pisalo: »Kje si?! Oglasi se mi!« Klicala sem Petrijino mamo in rekla je, da je Petra doma in ne ve, kje si. Takoj pokliči! Skrbi me! Kaznovana boš!«

Oblila jo je mrzlica, saj so starši ugotovili njeno skrivnost. Potem je poklicala mamo, ki jo je kasneje prišla iskat. Med vožnjo nobena ni rekla niti besede, ko pa je prišla domov se je začelo. Vzeli so ji telefon, dobila pa je tudi hišni pripor. Bila je

obupana, razočarana, saj ni imela več stika niti s fantom niti s prijatelji.

Aneja Kavov, 9. a

Živel je deček po imenu Domen. Star je bil 15 let. Obiskoval je OŠ v Ribnici.

Nekega dne mu je prijatelj rekel, da je v Ljubljani koncert. Domen je seveda hotel iti, saj je imel koncert njegov najljubši pevec, Mile Kitić.

Ko je prišel domov, je vprašal starše, če gre lahko, vendar se je tu pojavil problem. Karta je stala 140 evrov, a starša mu tega nista mogla privoščiti, saj je bila njegova mama zelo bolna in so potrebovali denar za zdravljenje v Švici.

Ker pa sta starša vedela, da je on njegov najljubši pevec, sta mu pisala, da bi šel njun sin rad na koncert, vendar nimajo denarja. A Mile je nato dal brezplačno karto in Domen je odšel na koncert.

Patricija Levstek, 9. a

»Več je vredna ena koristna izkušnja kot sedem modrih pravil.«

Lejla Okić

